

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5823/2018
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво РС, Одељење у Ужицу, ради накнаде материјалне штете, вредност спора 47.070,90 динара, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 610/18 од 19.09.2018. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 610/18 од 19.09.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 610/18 од 19.09.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Пожеги 2 П 5693/17 од 27.04.2018. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој плати износ од 47.070,90 динара са законском затезном каматом од 01.06.2003. до 25.12.2012. године по Закону о висини стопе затезне камате, а од 25.12.2012. године по Закону о затезној камати. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 610/18 од 19.09.2018. године, потврђена је пресуда Основног суда у Пожеги 2 П 5693/17 од 27.04.2018. године, а жалба тужиле одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би

могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћених накнада за минималну зараду, а по основу пресуде Општинског суда у Косјерићу Пр 114/04 од 17.11.2004. године јер је тужила поступак извршења који је покренут по њеном предлогу 28.01.2005. године, обустављен на предлог тужиле 19.04.2005. године јер је тужила повукла предлог за извршење према извршним дужницима "ББ" ДОО ... и ДОО "ВВ" ... а у предмету Општинског суда у Косјерићу И 182/05. Потраживани износ чинио је суму 47.070,90 динара. Поступак стечаја над извршним дужницима је касније отворен и исти окончан решењем 29.07.2010. године.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, јер имајући у виду овакву чињенично-правну ситуацију (да је тужила повукла предлог за извршење) и да се у ревизији не указује на другачије одлуке о овом правном питању, то нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.07.2017. године, а побијана вредност правноснажне пресуде је 47.070,90 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиле недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић